

Titlu original (eng.): An expert teacher

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
JORDAN, PENNY**

Amantul doamnei Parish / Penny Jordan

Traducător: Luli Filipescu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2020.

ISBN 978-606-736-371-5

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111. 31 = 135.1

Colecția „EL și EA“

PENNY JORDAN

Amantul doamnei Parish

Traducerea și adaptarea în limba română de:

LULI FILIPESCU

Editura și Tipografia

ALCRIS

“EL și EA”:

1080	Leigh Michaels	-Un bărbat fără scrupule
1081	Elaine Raco Chase	-Al nouălea val
1082	Melanie Hurst	-Cântecul sicomorului
1083	Deborah York	-O viață împlinită
1084	Norma Daniels	-Prețul datoriei
1085	Janice Maynard	-Între două femei
1086	Mary Morgan	-Întâlnire furtunoasă
1087	Jane Ashton	-Micuța fugară
1088	Linda Adams	-Secretul lui Joe Elliot
1089	Jill Baker	-O femeie complicată
1090	Margaret Way	-Stăpânul din Malpara
1091	Joan Bramsch	-Vraja unei clipe
1092	Patricia Wilson	-Temporar, mireasă
1093	Lindsay Armstrong	-Micuța irlandeză
1094	Catherine Airlie	-Suflete încătușate
1095	Briana Pelman	-Nuntă sub ultimatum
1096	Cynthia Van Rooy	-Joc periculos
1097	Cynthia Harrod- Eagles	-Pe aripile iubirii
1098	Catherine Robinson	-Un seducător parșiv
1099	Anne Hampson	-Castelana
1100	Audrey Weigh	-Vânătoarea de bărbați
1101	Penny Jordan	-Pedeapsă și dragoste
1102	Lacey Dancer	-Pasiune și scandal
1103	Anne Hampson	-Croaziera disperării
1104	Jona Jeffrey	-Ce mai gătim astăzi?
1105	Helen Bianchin	-Magia desertului
1106	Mary Adler	-Riscul meseriei
1107	Stephane Ardant	-Noapte de magie neagră
1108	Marge Smith	-Muntele pasiunii

Capitolul 1

- Sunt atât de mulțumită că ai venit, scumpa mea! Nici nu-ți închipui câte am de făcut! Mătușa lui Sophie habar n-are cum se organizează o recepție de mare clasă... darămite o căsătorie, astfel că totul a căzut pe capul meu. Slavă Domnului, tu o să mă poți seconda.

Gemma schiță un surâs, dar nu răspunse. Evident, nu se schimbase nimic.... gândi ea dezamăgită. Primirea binevoitoare pe care i-o rezervase mama ei se datora numai faptului că vedea în ea pe tânăra educată căreia îi simțea lipsa. Între ele, relațiile personale trecuseră aproape pe planul doi, Susan Parish având o viziune stereotipă asupra rolului unei femei în general și al fiicei sale în special.

Or, Gemma nu fusese niciodată copilul ideal pe care-l visase mama ei. Când era adolescentă și părăsea elegantul pension pentru a-și petrece vacanțele la proprietatea familiei, suferea că era limitată la rolul de moștenitoare model care o plectisea

Respect pentru oamenii săraci

de moarte. Ar fi dorit mult ca mama ei să fie bucurată că o revede nu pentru ceea ce reprezenta în ochii celorlalți, ci pur și simplu pentru ea însăși.

Înțelesese însă cu timpul că Susan nu va renunța niciodată la principiile ei și sfârșise prin a accepta această situație.

Prăpastia dintre generații i să părea totuși de netrecut și nu se recunoștea nici măcar o clipă în imaginea mamei ei. Într-o epocă în care femeile erau încurajate să-și asume răspunderi, Susan Parish era o figură anacronică.

Gemma era supărată să-și vadă mama mărginită la statutul de soție supusă și docilă, preocupată în exclusivitate de probleme mărunte cum erau recrutarea personalului casnic sau stabilirea orelor la coafor sau croitoreasă. Dar cum să se supere pe ea? De mic copil părinții o învățaseră că singura ambiție a unei femei este să facă o căsătorie reușită și să devină o perfectă stăpână a casei, iar ea își îndeplinise cu succes această misiune. Căsătorindu-se cu Hugh Parish, realizase dorința familiei și se devotase trup și suflet soțului, încercând să-i facă cinste prin eleganța ei și petrecerile pline de rafinement care trezeau admirația tuturor.

De la început, Hugh Parish o încurajase pe acest drum, încântat să găsească în tânăra și încântătoarea lui soție o femeie expertă în arta de a primi oaspeți și de a apărea în înalta societate. Viziunea lui despre căsătorie corespundea unei concepții de mult depășite, iar Gemma fusese mult timp indignată să-și vadă mama acceptând fără să protesteze un rol secundar, în timp ce tatăl ei se consacra cu succes afacerilor,

fără s-o țină la curent cu ele. El considera că domeniul femeii e limitat strict la căminul conjugal. Gemma fusese foarte revoltată și-i trebuise mult timp să înțeleagă că părinții ei erau o pereche demodată care însă n-ar fi rezistat altfel.

La ieșirea din adolescență, încercase de mai multe ori să se răzvrătească, în speranța s-o determine pe mama ei să se emancipeze, hotărârea ei de a refuza pentru ea acest statut de dependentă devenise și mai puternică. Nici vorbă să semene mamei ei, cum fusese îndrumată și încurajată de copil! Gemma simțea în mod confuz că relația dintre un bărbat și o femeie poate reprezenta cu totul altceva decât imaginea convențională pe care o ofereau părinții ei.

Desigur, veleitățile ei de independentă îi nelinișteau în cel mai înalt grad pe Hugh și pe Susan. Gemma știa că nu corespunde concepției lor despre fiica ideală pe care și-o imaginaseră: nu se interesa în mod deosebit de toalete, nu-și petrecea zilele luând ceaiul cu prietenele și flecărind verzi și uscate și-și exprimase clar dorința să nu se mărite prea curând, dacă se va hotărî vreodată...

Dar tatăl ei, care sperase întotdeauna că va găsi repede o partidă frumoasă și se va instala cu soțul ei nu departe de proprietatea familiei, accepta cu greu ideea că „fetița lui scumpă”, cum avea obiceiul s-o numească, nu se bucura deloc că e răsfățată de toată lumea.

Gemma se revoltase mult timp din cauza acestei stări de fapt, dar crescând nu mai simțise decât o mare tristețe pentru concepțiile depășite ale părinților ei.

Pentru toată lumea, familia Parish oferea totuși imaginea unei reușite depline. Hugh Parish, unul din oamenii de afaceri cei mai influenți din regiune, era membru în numeroase societăți de caritate și culturale locale.

Splendoarea casei sale și aspectul luxos al mașinilor atestau această incontestabilă reușită socială. Deși averea lor era de dată recentă, familia Parish făcea parte din notabilitățile micului oraș din Cheshire unde locuiau.

Fiul lor, David, intrase fără să protesteze dar fără tragere de inimă în mediul social din care făceau parte părinții lui. De la terminarea universității, lucra la societatea de construcții a tatălui său, ajungând să conducă în prezent una din filiale.

Dacă Gemma se întorsese acasă în acest iulie torid, o făcuse pentru căsătoria lui David. Data ceremoniei fusese fixată în mijlocul verii, în timpul vacanțelor școlare și tânăra, care profesa la Manchester și era deci liberă în această perioadă estivală, nu putuse refuza să vină acasă pentru câteva zile, ca s-o ajute pe mama ei. Era de altfel hotărâtă să se supună de bunăvoie exigențelor materne în aceste împrejurări excepționale.

Cunoscându-și mama, nu fu surprinsă să afle că preluase deja toată organizarea. Cu ocazia acestui gen de recepții, Susan Parish putea să-și dovedească întreaga competență și se delecta cu punerea la punct a fiecărui detaliu, plângându-se la cine voia s-o asculte de dificultățile sarcinii sale numai pentru a-și sublinia și mai bine meritele. În fond, asigurarea succesului unei strălucite reuniuni mondene nu era însăși

justificarea existenței ei?

De altfel, soțul ei o determinase cu siguranță să preia lucrurile în mâna ei... gândi Gemma. Și-l imagina foarte bine cu brațele încrucișate, sprijinit de șemineu și anunțându-l pe David pe un ton care nu admitea replică:

- Mama ta și cu mine am hotărât să supervizăm desfășurarea evenimentelor. Sper că nu ai nimic de spus?

David aprobase cu convingere, în timp ce mama sa roșise, emoționată să fie promovată ca mare maestră de ceremonii, bucurându-se că va putea discuta cu prietenele ei culoarea buchetelor și numărul domnișoarelor de onoare.

Sophie Cadendhan, logodnica lui David, n-avusese probabil niciun cuvânt de spus și Gemma se întrebă care a fost reacția ei. De fapt, cele două tinere abia se cunoșteau. Sophie nu avea decât douăzeci și unu de ani, în timp ce Gemma era cu patru ani mai mare și nu frecventaseră aceleași școli. Ca tânără de familie bună, Sophie fusese dată la pension, cheltuielile respective fiind plătite de una din mătușile ei. Așadar, Sophie, orfană, provenea dintr-un mediu pe care Susan Parish îl considera „excelent”. În diverse ocazii, îi plăcea să reamintească prietenelor că viitoarea ei noră era înrudită cu prefectul, având amabilitatea să onoreze ceremonia cu prezența sa.

Această legătură convenea așadar perfect familiei Parish, iar mătușa Sophiei, care o crescuse de la dispariția părinților ei, se arăta la fel de încântată să-și vadă protejata căsătorită cu un moștenitor bogat, fiind astfel la adăpost de nevoi. Cu o

Respect pentru mama și cărti

sănătate șubredă, această femeie care trăia singură pe un încântător domeniu aflat la intrarea în oraș, nu văzuse niciun inconvenient în faptul că mama lui David se oferea să facă totul, dimpotrivă! În consecință, totul se anunța sub cele mai bune auspicii...

De altfel, perfect stăpână pe situație în ciuda aerelor pe care și le dădea, Susan Parish se achitase deja de cea mai mare parte din sarcini.

La acest început de iunie, reședința familială se preta de minune unui garden-party cu cele trei saloane de recepție ale căror uși mari se deschideau spre un parc splendid.

Cu o săptămână înainte de nuntă, grădinari special angajați pentru această ocazie terminau să aranjeze aleile.

Un cort cu dungi verzi și albe - Susan Parish insistase asupra acestor culori pe care le considera deosebit de distinse - era deja ridicat pe imensa peluză din fața casei, urmând să adăpostească bufetul comandat la cel mai bun magazin din regiune.

Plină de șic, rochia Sophiei fusese făcută la Londra, de croitorul care crease rochia de mireasă a ladyei Diana. Mai mult decât orice, acest ultim amănunt o încânta pe doamna Parish. Iar acum, tocmai aflase că prefectul acceptase s-o conducă la altar, ceea ce o făcea să se simtă în al nouălea cer de bucurie. Această căsătorie va fi căsătoria anului! repeta ea cui voia să asculte. Se va vorbi mult timp despre ea în împrejurimi...

De fapt, Susan Parish nu se aștepta ca fiica ei s-o secondeze,

prea fericită să fie unica șefă a întregii operațiuni. Gemma înțelese curând asta. De câte ori, copil fiind, nu sperase să împartă cu mama ei activitățile casnice, până când își dăduse seama că nu era dorită? De fiecare dată inima ei se strângea la ideea că pentru mama ei nu era decât o păpușă frumoasă și bine îmbrăcată pe care o putea arăta cu mândrie prietenilor.

- Gemma! Nu mă ascuți deloc! exclamă deodată doamna Parish. Pari cu gândurile aiurea! Tocmai îți vorbeam de lista invitațiilor. Am nevoie de ajutorul tău pentru planurile meselor. Numele vor fi scrise de mână, pe cartonașe. E mai șic decât dacă le-am tipări...

Gemma tresări și se forță să surâdă.

- Ai un aer obosit, scumpa mea! reluă Susan. Tatăl tău și cu mine nu reușim să înțelegem de ce te încăpățânezi să lucrezi în acel loc sinistru. Ce idee să predai într-un colegiu pentru copii cu probleme, când ți-am fi putut găsi un post într-o școală particulară din împrejurimi, dacă ai fi vrut! Ai fi putut să locuiești acasă și ai fi avut ca elevi copii încântători și bine crescuți. În fine, se pare că n-am avut niciun cuvânt de spus în problema asta...

Gemma oftă. Ce-ar fi spus mama ei dacă i-ar fi mărturisit că prefera de o mie de ori independența în micul apartament din Manchester decât existența aurită sub acoperișul familiei?

Gemma dorise dintotdeauna să devină profesoară. La început pentru a cunoaște fericirea să trezească inteligența celor mici, bineînțeles. Și apoi, simțise nevoia să se intereseze de elevii mai puțin favorizați, de cei pe care mediul familial nu-i

stimulase pe plan spiritual.

Fuseseră bineînțeleș și momente dificile. Manchester, o cetate industrială în plină criză, era un oraș cenușiu și sărac în comparație cu încântătorul orașel înconjurat de păduri pe care-l părăsise Gemma. Descoperise de altfel foarte repede că în pofida bunăvoinței și devotamentului ei, nu era răsplătită de elevi. Dar în ciuda discuțiilor și dezamăgirilor, se ținuș tare. Încă de la sosire, colegii ei deja deziluzionați o pususeră în gardă. Era prea tânără și prea frumoasă pentru a înfrunta o bandă de adolescenți prost crescuți care-i erau elevi, îi spususeră ei. De fapt, îi fusese destul de greu să se impună și era încă ținta unor insulte și remarci neplăcute, dar se călișe și credea în continuare în idealul ei. Dacă putea ajuta măcar unul singur dintre elevii săi, merita efortul. După trei ani de predare în colegiul de pe Bower Street, rămăsese la fel de convinsă că trebuie să lupte.

Nu vorbise niciodată cuiva despre această nevoie de a se face utilă. La universitate, colegii ei căutau mai ales o muncă bine plătită și nu prea obositoare. Iar cei de la colegiu, în marea lor majoritate, datorită greutăților vieții își pierduseră de mult ambițiile pedagogice, presupunând că le avuseseră vreodată. Tânăra aruncă o privire în jurul ei. Cât de mult contrasta decorația prețioasă a acestei încăperi pe care mama ei o numea pompos budoar cu propria ei locuință din Manchester! De la perdelele înflorate savant drapate care împodobeau ferestrele, până la mobilele din lemn lăcuit deschis la culoare, totul era demn de ultimul număr al revistelor de decorațiuni

interioare. Pe o consolă de acaju trona o vază plină de trandafiri superbi, înconjurată de fotografii de familie în rame de argint. Ca un ultim rafinament, o lumânare parfumată împrăștia un miros subtil.

Casa fusese construită acum douăzeci de ani grație primului contract gras semnat de domnul Parish. Cu câteva luni mai înainte, interiorul fusese refăcut în vederea căsătoriei lui David. Tapetul fusese înlocuit cu o zugrăveală în tonuri delicate de galben, în timp ce mochetele groase de lână fususeră schimbate cu altele, în armonie cu noile culori ale peretilor.

Privirea Gemmei rătăci o clipă asupra parcului care se vedea prin ferestrele larg deschise și oftă. La Manchester, mai mult decât confortul casei părintești îi lipsea această priveliște. Nu se obișnuise niciodată cu adevărat cu tristețea peisajului citadin, cu uzinele și casele cu fațade murdare. Aici putea respira cu plăcere și nu se sătura niciodată de spectacolul pe care-l oferea natura. Câteodată, contrastul dintre condițiile de viață ale părinților și cele ale elevilor ei aproape o șoca. Tatăl ei agonisise bineînțeleș această avere prin muncă îndârjită care-i trezea admirația, dar Gemmei îi era parcă necaz că părinții ei nu sunt conștienți de necazurile celorlalți și de statutul lor de privilegiați.

O dată totuși, cam acum un an, Susan Parish hotărâșe să-i facă o vizită în apartamentul ei din Manchester și se întorsese îngrozită. Ca urmare, o bătuse la cap pe Gemma încercând s-o convingă să-și schimbe serviciul și să revină în Cheshire, dar

trebuise să cedeze în cele din urmă în fața evidentei; nu numai că fiica ei nu dorise să părăsească Manchester, dar părea să-i placă munca ei din acel colegiu sinistru. I-ar fi fost atât de ușor să găsească un serviciu în apropierea lor! afirmase ea. Cu relațiile lui, tatăl ei i-ar fi putut deschide toate ușile. De altfel, domnul Parish tocmai semnase contractul de reconstrucție a unei școli locale, pe al cărui director îl cunoștea foarte bine. Nimic mai ușor decât să-i ceară s-o angajeze pe Gemma... Dar tânăra nu voise să audă nimic, - Casa pe care tatăl tău o construiește pentru David și Sophie e aproape gata, declară dintr-odată doamna Parish, smulgând-o din gândurile ei. O să vezi, e de-a dreptul încântătoare. Un foarte frumos cadou de nuntă, trebuie să recunoaștem. Patru camere și o sală mare în care se vor juca viitorii lor copii. Ceva îmi spune că Sophie nu va aștepta mult să devină mămică, doar n-o fi atât de nebună încât să vrea și ea să lucreze. De altfel, i-am dat de înțeles că mă grăbesc să devin bunică.

Gemma se mulțumi să aprobe cu un gest vag din cap, revenind la gândurile ei.

- ... din nefericire tatăl tău a fost obligat să-l invite, deși speram că va refuza, continuă doamna Parish. Nu face cu adevărat parte din lumea noastră și să știi că dacă n-ar face afaceri cu tatăl tău, nu l-am lua deloc în seamă. Trebuie să recunoaștem că a ajuns foarte sus mai ales când știi de unde a plecat, dar în prezența lui nu mă simt în largul meu. Astăzi, firma lui e mai importantă chiar decât a noastră. Ce mă fac,

unde să-l așez, fiind necăsătorit? Doar n-o să-l pun la masa de onoare cu prefectul! Ce părere ai, Gemma?

- Iartă-mă, mamă, dar nu sunt sigură că am înțeles despre cine este vorba.

- Oh, Gemma! exclamă doamna Parish, despre Luke O'Rourke, bineînțeles.

Gemma simți că-i fuge pământul de sub picioare, nevoită să se sprijine de fotoliu ca să nu cadă.

Fără să pară că remarcă emoția fiicei sale, doamna Parish continuă:

- Dar e adevărat, tu nu l-ai întâlnit încă! De Crăciun, când ai venit aici ultima dată, era în Caraibe sau în nu mai știu ce insulă din țările calde. Se pare că face afaceri și acolo. Dar l-ai auzit cred pe tatăl tău menționând numele firmei lui: Rourke - Lucrări Publice. El e cel care a pus mâna pe un contract gras pentru construirea noii autostrăzi din regiune. Nu știu prea bine cum a făcut tatăl tău cunoștință cu el, dar au lucrat mai multe proiecte împreună în ultimele luni, dacă n-ar fi să mă refer decât la un complex turistic în Spania și noua școală din oraș.

Acum, Gemma nu mai pierdea niciun cuvânt din discursul mamei sale. Să fie oare vorba despre același bărbat? Nu, imposibil... Închise o clipă ochii. Trecuseră zece ani. Avea abia cincisprezece ani și de atunci nu-l mai revăzuse. Era probabil o coincidență, gândi ea, încercând să alunge din minte imaginile trecutului.

Doamna Parish continua să vorbească, bombănind împotriva